

(החשך ממעוד 35)

דויד אל מספרו, וביקשו שישקול שנית אם אכן הוא זקוק לתיספורת. "מרגע זה ואילך", הוא נזכר, "מה ש-התרחש מבזיק במוחי כסרט-אימים. נל-קחתי ככוח למישרד-הפלוגה. שני שוט-רים אחזו בי, והסרן החל חובט בכל אברי גופי כשעל פניו הבעה סדיסטית, שהפחידה אותי אפילו יותר מהמכות. הייתי בטוח שהוא הורג אותי, וצרחתי כך שכל הפלוגה שמעה. אחר-כך בא הספר-השוטרים לחצו על גרוני והצמידו את ראשי לריצפה. בעוד הספר מגלח את שערו. התחלתי להקיא. והם נבהלו ומהרו לגרור אותי לתא בודד."

הסתפר בהתלהבות. בתא הבודד, שרוחבו שני מטרים ואורכו שלושה והוא נמוך מן הרגיל, החל דויד חש שהוא עומד להתעלף. הוא צעק ודפק על דלת-הברזל של התא עד שהגיעו שני שוט-רים צבאיים, ותוך כדי מכות וקללות גררו אותו אל תאו הקודם.

מספר דויד: "שכנתי בתא שבועיים, וכל אותו זמן סבלתי כאבים בכל אברי גופי. התחננתי שיקחו אותי לרופא, וגם אסירים אחרים ביקשו את זה למעני, אבל רק כעבור שבוע הביא אחד השוטרים חובש, שבדק אותי והזריק לי זריקות. שלחתי תלונה לנציב קבילות חיילים, והוא מצא את קבילתי מוצדקת."

בבית-המישפט הצבאי כבר סרן שאלתי-אל בהאשמות שיוחסו לו. בעת המישפט אמר: "החייל העמיד אותי במצב בלתי-נעים, מכיוון שהיילים נוספים היו עדים להפרת הפקודה, החלטתי לכפות עליו את הפקודה בכוח. הבאתי אותו למיספרה, ובמהלך הניסיונות לרסנו נפל על הריצפה. לאחר-מכן החוקתי את ראשו על הריצפה והספר גילח שביל רחב בשער ראשו. אחר-כך נרגע האסיר, והסתפר בהתלהבות."

נמאסו ההתעללויות. סרן שאלתי-אל יצא זכאי במישפט. דויד אמויאל השי-תחרר מזה"ל, אולם הפצע שבלבו ובמוחו הוסיף להטרידו, עד שבחודש ינואר השי-נה החליט להקים אירגון, הקורא לכל מי שנפגע אי-פעם במסגרת שירותו הצבאי כתוצאה מהתעללות, השפלה, איומים ועיוות-דין, להצטרף אליו במאבקו "למען הסרת החרפה והעלאת המוראל בצבא ובעצה"ל, עליידי תביעה כי יפורסמו הי-מיקרים הנ"ל, והעונשים שיקבלו מפקדים המתעללים ומנצלים סמכויות לרעה."

"אין הכוונה רק לאנשים שנפגעו פי-סית", מסביר דויד. הכוונה בעיקר לאנשים שנפגעו מבחינה נפשית. הסבל האפסי שלי מן המיקרה נשכח כבר מזמן. נותר רק פצע עמוק בלב, שמסרב להעלות ארוכה."

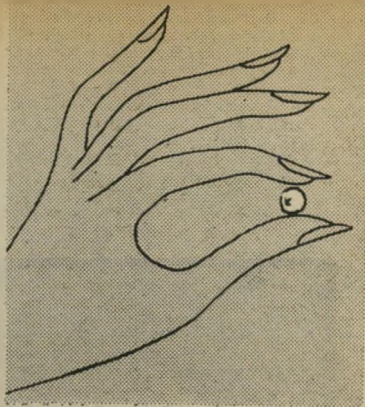
בעוד אמויאל מכין את המודעות שלו לתלייה, נתקלו עיניו בכחור בלונדי משופם, שנעץ בו עיניים מתעניינות. היה זה החבר הראשון שהצטרף אל האגודה. יצחק יצב, בן 30, אלקטרונאי באוניבר-סיטה העיברית, וכאמויאל, גם הוא ירו-שלמי.

יצחק השתחרר מן הצבא לפני עשר שנים, בשל הורדת הפרסול הרפואי בשל סיעף נפשי. "בתקופת הטירונות, בבסיס-תותחנים במרכז הארץ, אולצתי לראות ולעבור השפלות אימות", הוא מספר. "באחד הלילות הורה סמל-המחלקה שלי לחיילי המחלקה לפשוט את חולצתי, לשפוך עלי גדיקנים מלאים מים. לנקות את גופי בניילונים מלוכלכים ולהבריז את שערי-ראשי במיברשות-ברזל."

בהזדמנות אחרת ראיתי חייל שאלץ עליידי אחד הקצינים, בנוכחות חברתו של אותו קצין, לוחל לפניו ולהביא לו קרש שהושלך קודם-לכן עליידי אותו קצין. לא יכולתי לשאת זאת, ולמען האמת השתעתי, ושוחררתי. כשראיתי את דויד אמויאל מדביק מודעות, נפער גם אצלי הפצע הישן."

תנאים מחרידים. דויד מחזיק, בי-תיק עבר-כרס, סיפורים רבים על התעללו-יות בצה"ל, סיפורים שחלקם התפרסמו בעיתונות, אותם אסף בשבועות האחרון-נים. עדויות אחרות, שטרם התפרסמו בי-רבים, נוגעות לתנאים השוררים בבתי-הכלא הצבאיים.

"חיילים רבים מעידים על תנאים תבי-רואתיים מחרידים בבתי-כלא צבאיים," מספר אמויאל. "לא בכל התאים יש שי-נעולים בתאים לא תמיד נענים, כאשר הם רותים או מיקלחות צמודים, והאסירים הי-צועקים ודופקים על דלתות הברזל. את (החשך בעמוד 40)

לראות ולהראות

במחיר סביר בהחלט
תוכלי לשפר את הופעתך
החיצונית.

פני

ל"עדשות מגע
בינלאומיות",
שם יעמדו לרשותך מיטב
המומחים מהו"ל
לעדשות מגע.

25% הנחה
לפתיחה

להתראות

"עדשות מגע בינלאומיות"
תל אביב
רח' אלנבי 46, קומה א'
טלפון 55044

מוני-הלים חזו הצופים במירוץ האופנועי

רוני רנו במלבים

מייד כי קיים דימיון ניכר בין מירוצי-האופנועים שניראו בישראל לבין המישחק המדהים ששמו כשם הסרט, רולרבוול. הן בסרט והן במירוץ הממשי ניראו תצוגות מהממות, שהחווה בהן חש, בצאתו מן המופע, כי אינו עוד אותו אדם שהיה כאשר נכנס למופע. שעתים קודם-לכן, ביום השלישי בשבוע שעבר, באיצטדיון העירוני בפתח-תיקוה, הוכיח ברוס פינר, הול, האמריקאי הצעיר, את שליטתו הי-להטנטית באופנועו. היה זה כאשר צבר לעצמו שמונה נקודות בדירוג האישי, ונקרא להתמודד עם ה"זקן" אוב פנדין משוודיה (אב לשיבעה ילדים), המבוגר ממנו ב-25 שנים, ושזקף לזכותו בדירוג האישי תשע נקודות.

סם השוודי המנוסה בן ה-43 פתח טוב, והותיר את פינהול מאחור. אחרי 400 המטרים הראשונים עדיין הוביל פנדין, אך העלם לא יותר בנקל. בסיבוב השני הוא "נדבק" לשוודי, תוך שהוא מנצל את האטתו בעיקול המסלול. השניים היו

כ שאני רוכב על אופנוע במהירות של 150 קמ"ש, במסלול כה קצר ומסוכן, אינני מסוגל אפילו לזכור לרגע שי-אני יתום, ושהורי ניספו לא-מומן בתאונתי-מטוס. זה מפני שאני מרוכז בצורה לא-נורמאלית במירוץ, שנמשך דקה לערך."

כך הגיב האופנוען האמריקאי ברוס פינר הול בן ה-18, כאשר נשאל אם הטרגדיה הנוראה שפקדה אותו, בהיספות הוריו, לא גרמה לו להתרחק מספורט האופנועים המסוכן.

האמריקאי הצעיר, המחייך לכל עבר, הפך חישיקל חביב הקהל הישראלי בש-בוע שעבר, עת נערכו תחרויות ה"ספיד" וויי" (מסלול מהיר" או "מסלול קצר"). "לכל אחד", אומר ברוס, הנושא על גבו את הסיפיה שבע, יש שיגעון. אצלנו, האופנוענים, אופנועים זה בדם! זה כמו סם. הופעות כמו שלנו רואים רק בסר-טים."

ואומנם, מי שחזה במירוצי-האופנועים שנערכו בשבוע האחרון בארץ, הכחין

ניחוח חציר
בארי בריגס, רוכב האופנועים בן ה-42 מניו-זילנד, יוצא מתוך ערימות החציר שהונחו בצד עיקולי-המסלול. בריגס ידע בעבר תאונות קשות, ובאחת מהן אף איבד אצבע. לאחר נפילתו המשיך במרוצות.

אנו מחפשים בתים חמים
עבור חתלתולינו החמודים
אגודת צער בעלי חיים

רחוב מלמה 30, יפו
טל. 827621

**תן טרמפ
לחייל**